

10. Weik Elke The emergence of the university: A case study of the founding of the University of Paris from a neo-institutionalist perspective // Management & Organizational History. – 2011. – №6. – P.287–310.

References

1. Vul'son B. L. Strategija razvitija obrazovanie na Zapade na poroge XXI veka / B. L. Vul'son. – M.: izd-stvo URAO, 1999. – 208 s.
2. Goff Zhak Le Intellekтуалы v Srednie veka / pered. s francuz. A. M. Rutkevicha. 2-e izd. – S.–Peterburg, 2003 – 160 s.
3. Svyrydenko D. B. Fenomen virtual'noi' real'nosti jak instyucional'nyj chynnyk informacijnogo suspil'stva / D. B. Svyrydenko // Naukovi zapysky Kyi'vs'kogo universytetu turizmu, ekonomiky i prava: Zbirnyk naukovykh prac'. Serija: filosofsk'i nauky. – K.: KUTEP, 2010. – S.88–99.
4. Bazaluk Oleg, and Olga Nezhyva Martin Heidegger and Fundamental Ontology / Bazaluk Oleg, and Olga Nezhyva // Annals of the University of Craiova – Philosophy Series. – nr.38 (2. 2016): 71–83.
5. Geuna Aldo The economics of knowledge production: funding and the structure of university research / Aldo Geuna. – SPRU, University of Sussex, UK 1999. – P.224.
6. Nezhyva Olga Future Ukrainian's Image: modern vision / Olga Nezhyva // Philosophy & Cosmology. – Kyiv, 2015. – Vol.14. – P.175–176.
7. Nezhyva Olga Higher education system in modern Germany: social-philosophical analysis / Olga Nezhyva // Future Human Image. – K., 2015. – №2 (5). – P.164–170.
8. Nezhyva Olga Gegenstand der Philosophie der Bildung / Olga Nezhyva // Austrian Journal of Humanities and Social Sciences, January–February, 2014. – Austrian: Vienna, 2014. – №1. – P.114–118.
9. Stavros Moutsios University: the European particularity / Stavros Moutsios. – EPOKE, Department of Education, Aarhus University, 2012. – P.26.
10. Weik Elke The emergence of the university: A case study of the founding of the University of Paris from a neo-institutionalist perspective // Management & Organizational History. – 2011. – №6. – P.287–310.

Nezhyva O. M., PhD, senior lecturer, Department of Modern European Languages, Kyiv National University of Trade and Economics (Ukraine, Kyiv), nezhyva@gmail.com

University: periods of development

The article is devoted to the study of the historical periods of the university's development in Western Europe. In the article, the author, who analyzes the sciences works, distinguishes six historical periods of development of the university, each of which has a period of time and its own special characteristic features inherent in it. Also, the author shows their special features on the world outlook and how they changed with the subsequent stage of development. At the same time, analyzing this periodicals, the author notes that during three historical periods, academic autonomy appears in Europe, is brought to the forefront and is regarded as an integral aspect of the university and, in the further development, becomes the final result in the formation of the university, that is, its integral part. The article notes that this freedom dominates in modern European universities today. Also, the author emphasizes that each stage of the university's development is a new stage in the development of higher education, which took place in Europe.

Keywords: education, education system, democratization, reform, university.

* * *

УДК 378.015.31

Озьмінська І.,
старший викладач, Івано–Франківський
національний технічний університет нафти і газу
(Україна, Івано–Франківськ), gileya.org.ua@gmail.com

НАПРЯМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Розглядається питання модернізації мовної політики України. Проаналізовано основні недоліки та успіхи на шляху становлення єдиної державної мови як консолідуючого чинника українських громадян, а також запропоновано актуальні завдання, виконання яких сприятиме формуванню ефективних стратегій у державній мовній політиці.

Ключові слова: мовна політика, державна мова, мова нацменшин, мовний закон.

Вийшовши на світову арену як незалежна самостійна держава, Україна постала перед цілою низкою проблемних питань – економічних, політичних, соціальних, а серед них і мовних питань, а саме – вироблення якісної та ефективної мовної політики, підняття статусу державної мови та її престижу з–поміж інших мов, чітке визначення мови спілкування державних органів з населенням, громадян з державними органами, мова у сфері освіти, науки, судовій галузі тощо.

Разом з проголошенням української мови державною виникла реальна потреба у досконалому володінні державною мовою державними службовцями, фахівцями різних галузей, які могли б вільно послуговуватись нею для ефективного виконання своїх посадових обов'язків, адже, відповідно до статті 1 закону України «Про засади державної мовної політики», державна мова є закріпленою законодавством мовою, вживання якої обов'язкове в органах державного управління та діловодстві, установах та організаціях, на підприємствах, у державних закладах освіти, науки, культури, у сферах зв'язку та інформатики [5]. Згідно закону, саме українській мові як мові націєтворчого етносу і державній мові українського народу належить провідна роль у підготовці майбутньої національної еліти нашої держави, яка б відповідала національним інтересам держави та не суперечила Конституції та європейському законодавству. Однак, беззаперечним залишається той факт, що закону повсякчас не дотримуються, що викликає обурення українськомовних журналістів, мовознавців, громадських активістів та великої кількості інших громадян, які борються за права української мови.

Мовна політика держави – це не новий тренд, вона віддавна існує як у багатомовних державах, так і в одномовних. Жодна країна не може обійтись без мови, а обравши ту чи іншу мову, як державну, вона репрезентує себе та своїх громадян на міжнародному рівні як окремішню державу. Адже, як зазначає Л. Масенко, об'єднати населення всередині країни, відокремити ззовні, від сусідів, – ось одне з основоположних державотворчих завдань мови. І скільки б політики не намагались віднайти якісь інші чинники суспільної консолідації, ефективнішого засобу, аніж поширення загальнонаціональної мови, вони не знайдуть [11]. Якщо ж підійти до науково-термінологічного визначення поняття «мовна політика», то можна вважати, що «це система заходів впливу на функціональну сторону мови і є частиною загальної державної політики і відповідає її цілям». Мовна політика – це мовний аспект державної політики з національного питання, яка покликана сприяти зміцненню мовної свідомості громадян й урегулювати мовні практики у різних сферах життя держави й суспільства.

В Україні мовна політика з початку незалежності була і досі є досить суперечливою, так як на неї впливає ряд проблем, яких їй так і не вдалось побороти, як і не вдалось втілити задекларовану в Конституції державність української мови на практиці. Так, все ще не подолано комплекс меншовартості українця та не розвинуто системи самоідентифікації українських громадян, досі в засобах масової інформації відчувається вплив агресивної російської

пропаганди та впливових «бізнес–середовищ», орієнтованих на використання російської мови. А боротьба за використання мов національних меншин замість державної або нарівні з нею не вщухає і часто ускладнюється ще й тим, що мова стає темою політичних спекуляцій різних політичних сил під час виборчих перегонів та в період кризових політичних ситуацій.

Постає питання, в чому ж полягає важливість використання української мови у державній службі, в освітній галузі та на телебаченні, як її вживання впливає на формування та розвиток мовної культури свідомих громадян та які небезпеки приховуються за масовим вживанням чужої мови.

Якщо звернутись до думок відомих науковців, вчених, політиків, активістів, то можна виокремити певні актуальні завдання, які сприятимуть формуванню ефективних стратегій державної мовної політики. Так, необхідно впровадити мовне планування належного рівня, яке сприятиме захисту і підтримці державної мови, а у майбутньому допоможе подолати «деформації, спричинені викривленим мовно–культурним розвитком країни» [4]; стимулювати визнання і повагу усього українського суспільства як до державної мови, так і до мов національних меншин на теренах України, популяризувати її серед молоді та дітей через освітні заклади та гуртки.

Тут слід також згадати про нещодавно оприлюднені дослідження Центру Разумкова щодо стану мовного питання та співвідношення використання української та російської мов у контексті дослідження української ідентичності серед громадян України та в експертному середовищі. Так, дослідники стверджують, що в порівнянні з попередніми роками частка тих, хто називає українську мову рідною, зросла з 61% у 2011 до 69% у 2016 році, однак частка тих, хто послуговується рідною мовою майже не змінилась і залишається суттєво нижчою, ніж відсоток тих, хто вважає цю мову рідною. Разом з тим висока частка тих, хто погоджуються з тим, що «спілкування державною українською мовою – це вияв поваги до себе як до громадянина України та до своєї держави – України» [6, с. 10], а 84% опитаних експертів висловлюються за «посилення державного статусу та розширення сфери застосування української мови» [12, с. 68].

Одним ж із пріоритетних завдань залишається ухвалення нового закону про мови, так як чинний закон не сприяє популяризації державної мови та заохоченню громадян до її використання у сфері обслуговування, в освіті чи, принаймні, на державній службі, більш того дія цього закону призводить до все більшого витіснення української мови з усіх важливих сфер суспільного життя; він зазнає нещадної критики українських та міжнародних експертів, а в літературних колах отримав назву «Закон про «мовну шизофренію». На думку української письменниці Л. Ніцой, новий мовний закон та модернізація мовної політики необхідні саме для того, щоб захистити саме українську мову й права україномовного населення.

Очевидно, що для забезпечення виконання мовного закону слід визначити інституції, які могли б поширювати українську мову й культуру в Україні і світі, проводити, при необхідності, безкоштовні курси з

української мови, які мали б право видавати сертифікати з підтвердженням рівня володіння державною мовою та займалися порушниками мовного законодавства, які відповідали б за видання словників, підручників, за ті процеси, що відбуваються в мові (зокрема, відстежували правописні проблеми, лексичні, термінологічні і т.д.), загалом – за збереження чистоти української мови, оскільки тривалий вплив чужих мов призводить до небаченого «засмічення мови», активного запозичення слів, процесів калькування та виникнення мовної суміші, тобто суржику. До речі, типові інституції, які відповідають за регулювання мовних питань, вже тривалий час існують в багатьох провідних країнах, наприклад, в Японії – це Державний інститут японської мови, у Польщі – Рада Польської Мови, у Франції мовні питання розглядає Вища рада французької мови і Головне управління з питань французької мови та мов Франції Міністерства культури. Отож, є з кого брати приклад [1; 10].

Не завадило б ввести чітке визначення поняття «державна мова», «рідна мова», «офіційна мова», «мова національних меншин», «недержавна мова», а також вилучити із законодавчих та підзаконних актів «спеціальне окреслення для російської мови, яке є проміжним між державною мовою та мовою етнічних меншин, позаяк будь–який спеціальний статус веде до юридичних ускладнень». Натомість, пропонується термін «недержавні мови» для всіх уживаних у країні мов, окрім української [1]. Так як Україна є багатоетнічною державою, потребують правового урегулювання мовні відносин із врахуванням формування спільної загальнонаціональної ідентичності громадян, гармонійного поєднання національної ідеї прав і свобод людини і громадянина.

Безумовним успіхом на шляху становлення української мови є нещодавно прийнята Постанова Кабінету міністрів України «Про організацію проведення атестації осіб, які претендують на вступ на державну службу, щодо вільного володіння державною мовою», згідно якої кожен майбутній державний службовець зобов'язаний надати сертифікат про вільне володіння державною мовою з метою забезпечення виконання вимог Закону України «Про державну службу». Відповідно до постанови, визначаються компетентні атестаційні комісії при вищих навчальних закладах, які уповноважені проводити атестацію та видавати сертифікат щодо рівня володіння мовою на основі письмового тестування та усного опитування [13]. Позитивним фактором є також те, що учасникам атестації забороняється проходити атестацію у вищому навчальному закладі, де вони працюють або навчаються, що допоможе запобігти можливим корупційним зловживанням.

Мова також може сприяти росту економіки у державі, адже, як зазначають деякі публіцисти, «мова – це гроші», аргументуючи це тим, що Україна являється важливим діловим партнером для багатьох польських підприємців (у сфері експорту і туризму), а обслуговування певних сегментів ринку вимагає спеціалістів, які б володіли мовою, якою послуговується більшість населення держави–партнера. Саме тому, чим більше людей спілкуватимуться тільки українською, тим більшою буде потреба в іноземних компаній адаптувати свої продукти під державну мову, що в свою

чергу, створюватиме додаткові перспективи збільшення ринку праці і певною мірою захищатиме ринок в епоху глобалізації, що є вкрай важливим [9; 12].

Наступ глобалізації та потужної інформаційної революції інтенсифікують мовні процеси і спонукають до посилення ролі так званих «світових мов», вивчення яких стає обов'язковою умовою розвитку самосвідомості особистості. Цей факт слід враховувати при плануванні державної політики у мовному питанні, щоб йти в ногу із процесами соціального, мовного і культурного розвитку суспільства у сучасному світі, створити умови для обов'язкового і якісного вивчення іноземних мов, особливо мов міжнародного спілкування через мережу навчально-наукових закладів. Оскільки внаслідок процесу глобалізації народ поступово втрачає свою самобутність, важливо не втратити мову, як практично єдиний фактичний показник, який дозволяє виокремити населення однієї держави від решти зовнішнього світу [8].

Отже, щоб подолати всі перепони та загрози на шляху забезпечення виконання Конституції «на всій території України в усіх сферах суспільного життя», необхідно не замовчувати проблему, а на владному та суспільному рівнях усвідомити важливість розвитку і зміцненні української мови. Необхідно донести до свідомості громадян, що завдання, які мають бути виконані владою, жодним чином не обмежать прав меншин та дозволять українській мові посісти її законне місце консолідуючого чинника всієї української держави і її культурно-інформаційного простору, а також захистити державну незалежність України та забезпечити безпеку її громадян.

Сьогоднішня ситуація яскраво свідчить про те, що потрібні нові, дієві механізми вироблення належного функціонування державної (української) мови у вищезазначених сферах та введення ефективної цілеспрямованої політики щодо мовного питання, які в своїй сукупності в кінцевому підсумку змогли б надати можливість забезпечити загальнонаціональний, а потім – загальнодержавний статус української мови як рідної і державної.

Список використаних джерел

1. Бестерс–Дільгер Ю. Мовна політика та мовна ситуація в Україні: Зб. за ред. Ю. Бестерс–Дільгер. – Київ: Видавництво «Києво–Могилянська академія, видавничий дім». – 363 с.
2. Гошовська В. А. Мовна політика в Україні: навч.-метод. матеріали / В. А. Гошовська; уклад.: А. В. Фоменко, Ю. В. Стрілецька. – К.: НАДУ, 2013. – 36 с.
3. Євсєєва Г. П. Державна мовна політика в Україні: симптоми та синдроми / Г. П. Євсєєва // Вісник Придніпровської державної Академії будівництва та архітектури: Зб. наук. праць. – 2011. – №9. – С.61–65.
4. Євсєєва Г. П. Мовна політика в законодавчому просторі України / Г. П. Євсєєва // Актуальні проблеми державного управління. – 2008. – №2. – С.370–381. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdy_2008_2_50.
5. Закон України «Про засади державної мовної політики» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5029-17>.
6. Консолідація українського суспільства: шляхи, виклики, перспективи. Інформаційно-аналітичні матеріали до Фахової дискусії 16 грудня 2016 р. [Електронний ресурс] // Київ: Центр Разумкова, 2016. – 100 с. – Режим доступу: <http://old.razumkov.org.ua/upload/Identi-2016.pdf>.
7. Конституція України: [зі змін. та допов., внесеними Законом України від 1 лют. 2011 р. №2952–VI]. – Харків: Фактор, 2011. – 118 с.

8. Кургузов А. О. Глобалізація: мовний аспект / А. О. Кургузов // Культура народів Причорномор'я. – 2006. – №86. – С.132–136.

9. Логінов Я. Мова – це гроші. На українській російськомовності Росія заробляє мільярди [Електронний ресурс] / Я. Логінов // «Форум націй»: газета Конгресу національних громад України. – 2015. – №4–5 / 150–151. – Режим доступу: <http://www.forum.kiev.ua/newspaper/archive/144/mova-tse-hroshi.-na-ukrainskii-rosiiskomovnosti-rosiya-zaroblyaye-milyardy.html>.

10. Марусик Т. Чи буде Україна з новим мовним законодавством? [Електронний ресурс] / Т. Марусик // Політикантроп. – 2017. – Режим доступу: <http://www.politikan.com.ua/8/11/1/358309.htm>.

11. Масенко Л. Т. Мова і політика [Електронний ресурс] / Л. Т. Масенко. – Режим доступу: <https://parafia.org.ua/biblioteka/istoriya-mova/mova-i-polityka/>

12. Основні засади та шляхи формування спільної ідентичності громадян України. Інформаційно-аналітичні матеріали до Круглого столу 12 квітня 2017 р. [Електронний ресурс] // Київ: Центр Разумкова, 2017. – 94 с. – Режим доступу: http://razumkov.org.ua/images/Material_Conference/2017_04_12_identi2017-Identi-3.pdf.

13. Про порядок атестації осіб, які претендують на вступ на державну службу, щодо вільного володіння державною мовою: Постанова Кабінету Міністрів України від 26 квіт. 2017 р. №301 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=249955971>.

14. Становище української мови в Україні у 2016 році. Аналітичний огляд [Електронний ресурс] / Рух «Простір свободи». – 2016. – Режим доступу: <http://dobrovol.org/files/2016/Stan-movy-povnyj-08112016.doc>.

References

1. Besters–Dil'g'er Ju. Movna polityka ta movna sytuacija v Ukraini: Zb. za red. Ju. Besters–Dil'g'er. – Kyi'v: Vydavnytvo «Kyjevo–Mogyljans'ka akademija, vydavnychiy dim». – 363 s.
2. Goshov's'ka V. A. Movna polityka v Ukraini: navch.-metod. materialy / V. A. Goshov's'ka; uklad.: A. V. Fomenko, Ju. V. Strilec'ka. – K.: NADU, 2013. – 36 s.
3. Jevsjejeva G. P. Derzhavna movna polityka v Ukraini: symptomy ta syndromy / G. P. Jevsjejeva // Visnyk Prydniprov's'koi' derzhavnoi' Akademii' budivnytva ta arhitektury: Zb. nauk. prac'. – 2011. – №9. – S.61–65.
4. Jevsjejeva G. P. Movna polityka v zakonodavchomu prostori Ukraini / G. P. Jevsjejeva // Aktual'ni problemy derzhavnogo upravlinnja. – 2008. – №2. – S.370–381. – Rezhym dostupu: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdy_2008_2_50.
5. Zakon Ukraini'ny «Pro zasady derzhavnoi' movnoi' polityky» [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5029-17>.
6. Konsolidacija ukrai'ns'kogo suspil'stva: shljahy, vyklyky, perspektivy. Informacijno-analitychni materialy do Fahovoi' dyskusii' 16 grudnja 2016 r. [Elektronnyj resurs] // Kyi'v: Centr Razumkova, 2016. – 100 s. – Rezhym dostupu: <http://old.razumkov.org.ua/upload/Identi-2016.pdf>.
7. Konstytucija Ukraini'ny: [zi zmin. ta dopov., vnesenyymi Zakonom Ukraini'ny vid 1 ljut. 2011 r. №2952–VI]. – Harkiv: Faktor, 2011. – 118 s.
8. Kurguzov A. O. Globalizacija: movnyj aspekt / A. O. Kurguzov // Kul'tura narodov Prichernomor'ja. – 2006. – №86. – S.132–136.
9. Loginov Ja. Mova – ce groshi. Na ukrai'ns'kij rosijs'komovnosti Rosija zarobljae mil'jardy [Elektronnyj resurs] / Ja. Loginov // «Forum nacij»: gazeta Kongresu nacional'nyh gromad Ukraini'ny. – 2015. – №4–5 / 150–151. – Rezhym dostupu: <http://www.forum.kiev.ua/newspaper/archive/144/mova-tse-hroshi.-na-ukrainskii-rosiiskomovnosti-rosiya-zaroblyaye-milyardy.html>.
10. Marusyk T. Chy bude Ukraini'na z novym movnym zakonodavstvom? [Elektronnyj resurs] / T. Marusyk // Politykantrop. – 2017. – Rezhym dostupu: <http://www.politikan.com.ua/8/11/1/358309.htm>.
11. Masenko L. T. Mova i polityka [Elektronnyj resurs] / L. T. Masenko. – Rezhym dostupu: <https://parafia.org.ua/biblioteka/istoriya-mova/mova-i-polityka/>
12. Osnovni zasady ta shljahy formuvannja spil'noi' identychnosti gromadjan Ukraini'ny. Informacijno-analitychni materialy do Kruglogo stolu 12 kvitnja 2017 r. [Elektronnyj resurs] // Kyi'v: Centr

Razumkova, 2017. – 94 s. – Rezhym dostupu: http://razumkov.org.ua/images/Material_Conference/2017_04_12_ident/2017-Identi-3.pdf.

13. Pro porjadok atestacii' osib, jaki pretendujut' na vstup na derzhavnu sluzhbu, shhodo vil'nogo volodinnja derzhavnoju movoju: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrai'ny vid 26 kvit. 2017 r. №301 [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=249955971>.

14. Stanovyshhe ukrai'ns'koi' movy v Ukrai'ni u 2016 roci. Analitychnyj ogljad [Elektronnyj resurs] / Ruh «Prostir svobody». – 2016. – Rezhym dostupu: <http://dobrovol.org/files/2016/Stan-movny-povnyj-08112016.doc>.

Ozminska I., senior lecturer, Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas (Ukraine, Ivano-Frankivsk), gileya.org.ua@gmail.com

Ways of language policy modernization in Ukraine

The article discusses the issues of improving the language policy of Ukraine. The main shortcomings and successes of the current language policy have been analyzed and the steps to building up effective strategies in the state language policy have been suggested.

Keywords: language policy, a state language, the language of minorities, language law.

* * *

УДК 378.015.31

Петриченко Н. С.,
аспірантка, Інститут вищої освіти
Національної академії педагогічних наук України
(Україна, Київ), petrychenko_natalia@ukr.net

АКСІОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ПЛЮРИЛІНГВАЛЬНОЇ ОСВІТИ

Розглядаються та аналізуються погляди різних авторів щодо питання аксіологічного підходу сучасної вищої освіти. Також з'ясовується специфіка плюрилінгвальної освіти для формування системи цінностей у студентів, теоретично обґрунтовується плюрилінгвальна компетентність як одна із важливих якостей формування цінностей, виокремлюються основні завдання та цілі плюрилінгвальної освіти.

Ключові слова: аксіологія, аксіологічний підхід, система цінностей, цінності, плюрилінгвальна освіта, плюрилінгвальна компетентність.

Сучасний світ, який характеризується глобальними інтеграційними процесами, що об'єктивно впливають на розвиток всіх сфер суспільного життя, вимагає переосмислення феномену освіти—її покликання і призначення з урахуванням специфіки загально цивілізаційного контексту її функціонування. Особливо актуально постає питання реформування освіти в світлі поняття «суспільство знань» («knowledge society»), яке вимагає від кожної людини світу, у зв'язку з ускладнення і постійною зміною життєвих завдань, навчатися протягом життя. Концепція «Навчання вчитися» стає імперативом сьогодення та формує модель нової вищої освіти, яка повинна відповідати потребам суспільства і запитам особистості, суттєвим змінам у науці, а також виходом університетської освіти за межі національної держави, формуванням глобального освітнього простору. З початком ХХІ століття освіта постала перед рядом історичних викликів: серед них: необхідність забезпечити високу функціональність людини в умовах, коли зміна ідей, знань і технологій відбувається набагато швидше, ніж зміна поколінь людей; також варто віднайти раціональні схеми співвідношення між лавиноподібним розвитком знань, високих технологій і людською здатністю їх творчо засвоїти; забезпечення оптимального балансу між локальним та глобальним з тим, щоб людина,

формуючись як патріот своєї країни, усвідомлювала реалії глобалізованого світу, була здатною жити і діяти в цьому світі, нести частку відповідальності за нього, бути, по суті, не тільки громадянином країни, а й громадянином світу; формування на загальносуспільному й індивідуальному рівнях розуміння людини як найвищої цінності, права кожного стати і залишатися самим собою відповідно до своїх природних здібностей, що лише й зможе забезпечити високий демократизм суспільства; вироблення у людини здатність до свідомого й ефективного функціонування в умовах небувалого ускладнення відносин у глобалізованому, інформаційному суспільстві, зрослої комунікативності життя та інформаційної насиченості середовища життєдіяльності; мінімізація асиметрії між матеріальністю і духовністю, культивування у кожної особистості піднесеної думки та духу відповідно до національних традицій та переконань формування конструктивізму як основи життєвої позиції, утвердження культури толерантності [3].

На нашу думку, виникнення плюрилінгвізму в системі освіти і стало відповіддю на запиту сучасного суспільства, тому актуальним постає питання аналізу аксіологічного підходу плюрилінгвальної освіти.

Незважаючи на достатню кількість наукових публікацій з питань аксіології та формування цінностей у студентів, проте питання важливості аксіологічного підходу плюрилінгвальної освіти як складової формування цінностей майже не розглядається у наукових працях, що і зумовило мету даної статті, а саме з'ясувати специфіку плюрилінгвальної освіти для формування цінностей у студентів та теоретично обґрунтувати аксіологічний підхід плюрилінгвальної освіти.

Процес освіти дає можливість формування у студентів системи особистісних і соціально-значущих цінностей, тому у теперішній час стає актуальним аксіологічний підхід у системі освіти, який ґрунтується на гуманістичних принципах. У системі освіти сьогодення відбуваються фундаментальні зміни, у процесі яких все більшу роль відіграє особистість студента, його індивідуальність і гуманістичний підхід до процесу навчання. Особистість постає в центрі освітнього процесу, який передбачає задоволення її потреб у пізнанні, забезпечення умов її саморозвитку і подальшої реалізації. Категорії та терміни сфери аксіології сьогодні тісно пов'язані з вивченням іноземних мов, адже мова розуміється не лише як атрибут і унікальне «знаряддя» людини, «дім буття» людини, а як сплетіння багатьох модусів людини в її постійному діалозі з оточуючим світом та самою собою в процесі пізнання цього світу протягом цілого життя, при цьому цінності постають як фундаментальні характеристики юніверсу буття людини і суспільства.

Хоча поняття «цінність», «система цінностей» виникли ще в стародавні часи, але тільки в другій половині ХІХ століття термін отримав наукове обґрунтування, а поняття «аксіологія» було введено французьким філософом П. Лапі для відокремлення галузі філософії, яка досліджує ціннісну проблематику: розглядає природу цінностей, їх місце в реальності, окреслює структуру ціннісного світу, тобто зв'язки різноманітних цінностей між собою, їх обумовленість соціальними і культурними факторами та структурою